

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **VINOCOM CZ, s.r.o.**, IČ 28641957 se sídlem v Brně, Kobližná 47, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, Inspektorát v Brně se sídlem v Brně, Běhounská 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2013, č. j. SZPI/AB788-12/2013

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně ze dne 24. 6. 2013, č. j. SZPI/AB788-12/2013 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení III. výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2013, č. j. SZPI/AB788-12/2013, kterým nebylo vyhověno námitkám žalobce proti opatření Státní

zemědělské a potravinářské inspekce v Brně ze dne 17. 6. 2013, č. P041-70072/13/D v části D03, přičemž správní orgán v této části uložil žalobci následující opatření k odstranění zjištěných nedostatků: kontrolovaná osoba povede evidenční knihy obchodních zprostředkovatelů v Registru vinic. K tomuto opatření bylo uvedeno, že u žalobce byla provedena kontrola plnění povinnosti stanovené pro kontrolovanou osobu jako obchodního zprostředkovatele s vínem v ust. § 30 odst. 3 zákona č. 321/2004 Sb. o vinařství a vinohradnictví, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinařství a vinohradnictví“), podle kterého musí kontrolovaná osoba vést evidenční knihy v Registru, vedeném Ústředním kontrolním a zkušebním ústavem zemědělským. Tuto povinnost kontrolovaná osoba doposud nesplnila, což bylo potvrzeno přímo kontrolou v elektronické databázi Registru. Žalobce porušil ust. § 30 odst. 3 zákona o vinařství a vinohradnictví.

II.

Obsah žaloby

Žalobce namítal, že výrok III. rozhodnutí žalovaného o námitkách proti opatření je nepřezkoumatelný a nezákonný, rozporuplný a nesrozumitelný. Výrok nesplňuje jednu z podstatných náležitostí rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), a to uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, dále neobsahuje základní náležitosti rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu, a to uvedení právních ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. V rozhodnutí žalovaného absentují informace, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, jakými seznatelnými úvahami se při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů řídil. Žalovaný se vůbec nevypořádal přezkoumatelným způsobem s definicí „obchodní zprostředkovatel“. V napadeném rozhodnutí žalovaný uložil žalobci povinnost stanovenou pro obchodního zprostředkovatele a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že definice obchodního zprostředkovatele neexistuje, neboť byla zrušena, odkazuje na nařízení Komise (EU) č. 314/2012 ze dne 12. 4. 2012, ze kterého je pouze zřejmé, a to z bodu 3., že je nezbytné provést změnu článku, včetně některých zastaralých definic, které mají být zrušeny. Žalovaný v rozhodnutí rovněž odkázal na článek 32 odst. 2 Nařízení Komise (ES) č. 436/2009, které dává členským státům možnost stanovit, že obchodní zprostředkovatelé jsou povinni vést evidenční knihy podle pravidel, které členské státy určí; český zákonodárce této možnosti využil, což plyne z ust. § 36 odst. 3 zákona o vinařství a vinohradnictví. Žalobce to považoval za zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť rozporoval své postavení obchodního zástupce a § 36 odst. 3 citovaného zákona upravuje pouze nakládání se zůstatkem fondu na konci kalendářního roku. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobce i v části odůvodnění rozhodnutí žalovaného, podle něhož má v rejstříku živnostenského podnikání jako jednu z činností registrované zprostředkování obchodu a služeb. Podle názoru ředitele inspektorátu není relevantní, že žalobce disponuje se zařízením k uskladnění vinařských produktů, neboť toto využívá k uskladnění jiných vín, než těch, jejichž prodej pouze zprostředkovává. Je zde odkazováno na sjetiny faktur, ze kterých vyplývá, že žalobce přibližně pětinu svých obchodů s vinařskými produkty realizuje tzv. napřímo, kdy předmět zprostředkovaných obchodů sám neskladuje, ale zajišťuje jejich transport, přímo od svého dodavatele ke svému odběrateli, přičemž tímto měl žalobce podle žalovaného naplnit skutkový stav, a to dostat se do postavení obchodního zprostředkovatele za stavu, kdy nedocházelo k žádnému zprostředkování obchodu, ale kdy vína byla žalobcem nakoupena od dodavatele a s marží dále dodávána

odběratelům žalobce napřímo, mimo uložení na sklad, v případě, kdy žalobce měl již dopředu zajištěn odběr daného vína předem známému odběrateli a bylo by zcela nevhodné a zvyšující náklady žalobce provádět jeho naskladnění na svůj sklad a vzápětí teprve provádět přepravu předem známému odběrateli. Žalobce nebyl v postavení přepravce či osoby, jenž za provizi zprostředkovává dovoz vína. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, týkající se statutu obchodního zprostředkovatele a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce dále citoval z rozhodnutí žalovaného: „*k tomu ředitel inspektorátu doplňuje, že necítí-li se žalobce býti obchodním zprostředkovatelem, § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví povinnost vést evidenční knihy fyzickým nebo právnickým osobám, které drží nebo zprostředkovávají produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům. Přímé prodeje žalobce tak být evidovány musí*“. Z toho je zřejmé, že podle ředitele inspektorátu žalobce není obchodním zprostředkovatelem, tj. nevztahuje se na něj povinnost vést evidence v Registru, ale musí vést evidenci o přímých prodejích, což vede. Žalobce namítal, že napadený výrok rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje seznatelné, prokazatelné a přezkoumatelné odůvodnění uložené povinnosti, na jehož základě inspektor dospěl k výroku rozhodnutí. Absentuje také uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení.

III.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že výrok žalovaného rozhodnutí obsahuje odkaz na právní ustanovení vymezující věcnou příslušnost ředitele inspektorátu jako vedoucího kontrolního orgánu k vydání rozhodnutí o podaných námitkách. V této náležitosti výroku rozhodnutí jde především o ustanovení právních předpisů, které zakládají věcnou příslušnost správního orgánu a upravující pravomoc správního orgánu vydat rozhodnutí v záležitosti, která je předmětem řízení. Ve výroku žalovaného opatření je omylem uveden odkaz na ust. § 18 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, toto pochybení však nemělo na práva žalobce žádný vliv. Věcná příslušnost nebyla žalobcem napadena, především však obě zmíněná ustanovení zakládají věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí stejné osobě, tj. řediteli inspektorátu SZPI v Brně. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami, které žalobce vznesl, tyto byly řádně vyhodnoceny a bylo uvedeno, jakou relevantní právní úpravu je nutné při vedení evidenčních knih obchodními zprostředkovateli aplikovat. Byť byla relevantní definice obchodního zprostředkovatele zrušena, činnost žalobce, které se tento při obchodování s vínem věnuje a kterou má podle rejstříku živnostenského podnikání registrováno jako jeden z oborů svých činností, musí být v evidenčních knihách evidována, jak vyplývá z ust. čl. 36 odst. 1 a 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009, čl. 37 odst. 1 a 2 tohoto nařízení a § 30 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. Byť platná vinařská právní úprava relevantní definici obchodního zprostředkovatele neobsahuje, obchodní činnost žalobce nelze podřadit pod žádnou z výjimek, u kterých se podle ust. čl. 37 odst. 1 a 2 citovaného nařízení vedení evidenčních knih nevyžaduje, evidenční knihy proto žalobce musí vést. Jak vyplývá z dokumentů poskytnutých žalobcem, tento přibližně pětinu svých obchodů s vinařskými produkty realizuje tzv. napřímo, tedy aniž by je sám skladoval v prostorách, které vlastní nebo si je pronajímá. Pro tuto jeho činnost se proto jako nejvhodnější jeví právě vedení evidenčních knih obchodních zprostředkovatelů v registru (viz § 30 zákona o vinohradnictví a vinařství). Nicméně, jak bylo v žalovaném

rozhodnutí uvedeno, pokud by žalobce evidoval tyto své obchody v evidenčních knihách podle § 30 odst. 1, považoval by správní orgán takový způsob vedení evidenčních knih za dostatečný. Žalobce uvedl, že disponuje zařízením k uskladnění produktů, s nimiž obchoduje (a ve většině případů v něm obchodované víno skladuje), v pozici obchodního zprostředkovatele tedy není. Žalovaný v rozhodnutí o námitkách uvedl, že platný právní řád definici obchodního zprostředkovatele, jde-li o obchody s vinařskými produkty, neobsahuje. Podle přesvědčení žalovaného, činnost žalobce znaky zrušené definice naplňuje. I když definici obchodního zprostředkovatele není možné v relevantní právní úpravě nalézt, je nutné zjišťovat, jakým způsobem kontrolované osoby vedou evidenci o obchodech s vinařskými produkty. Právní řád počítá s nástroji, které obchodní zprostředkovatelé při vedení evidence využívají, neboť jejich činnost musí být v evidenčních knihách zachycena. Podle ust. čl. 36 odst. 2 citovaného nařízení mohou členské státy nařídit, že obchodní zprostředkovatelé jsou povinni vést evidenční knihy podle pravidel, které členské státy určí. Jak je zřejmé z ust. § 30 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství, český zákonodárce takovou povinnost obchodním zprostředkovatelům stanovil. V textu žalovaného rozhodnutí, na místě, na které žalobce poukazuje, došlo pouze k překlepu v čísle předmětného ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství (v rozhodnutí se uvádí § 36 odst. 3 tohoto zákona). Jak vyplývá z dokumentů poskytnutých žalobcem, tento přibližně pětinu svých produktů s vinařskými produkty realizuje tzv. napřímo, tedy aniž by je sám skladoval v prostorách. Faktury, z kterých vyplývá poměr přímých obchodů na celkové obchodní činnosti, zaslal žalobce, sám je na fakturách označil, o obsahu těchto dokumentů žalovaný nemá žádnou pochybnost. Napadené rozhodnutí v této souvislosti uvádí relevantní úvahu, že byť žalobce disponuje zařízením k uskladnění vinařských produktů, neznamená to, že by jiná část jeho činnosti nemohla být obchodně zprostředkovatelská. Bez ohledu na to, jaké důvody žalobce uvádí, proč nakupovaná vína sám neskládá a přepravuje je přímo předem známému odběrateli, je možné považovat tuto část jeho činnosti za zprostředkovatelskou.

Žalovaný se zabývá rozbořem relevantní právní úpravy. Uvedl, že se žalobce věnuje zprostředkování obchodu a služeb, zdůvodnil, proč musí svou činnosti zaznamenávat v evidenčních knihách. Žalobce dále poznamenal, že námitky, na základě kterých žalobce své postavení obchodního zprostředkovatele zpochybňuje, nepovažuje za relevantní s příslušným odůvodněním. Vedení evidenčních knih patří mezi základní povinnosti osob, které vlastní nebo zprostředkovávají produkt za účelem výkonu svého povolání nebo k obchodním účelům s výjimkou případů, které lze podřadit pod některou z výjimek, u kterých se podle ust. čl. 37 odst. 1 a 2 citovaného nařízení vedení evidenčních knih nevyžaduje. Údaje vedené v evidenčních knihách mají přímou souvislost s možností dosledovatelnosti produktů, která je nezbytnou podmínkou při kontrole původu obchodovaných produktů. Žalovaný vysvětlil, jaký význam vedení evidenčních knih má. Způsob, jakým mohou být vedeny, je stanoven v čl. 38 odst. 1 citovaného nařízení, přičemž údaje, které musí být v něm zachyceny, vyplývají z čl. 40 odst. 1 tohoto nařízení. Z pohledu žalovaného není rozhodné, jakou formu žalobce při evidování tzv. přímých obchodů s vínem zvolí, samozřejmě pokud bude obsahovat údaje, které vyžaduje ust. čl. 40 odst. 1 citovaného nařízení. Být podle přesvědčení žalovaného lze na žalobce pohlížet jako na obchodního zprostředkovatele s vínem, pokud by kontrolou bylo zjištěno, že žalobce eviduje tzv. přímé obchody s vínem v souladu s ust. § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, nebo jinou formou, která vyhovuje požadavkům stanoveným v čl. 38 odst. 1 a čl. 40 odst. 1 citovaného nařízení, bylo by takové zjištění

naprosto vyhovující a k uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků by nedošlo. Ke dni kontroly však žalobce tzv. přímé obchody s vínem neevidoval, což byl důvod pro to, aby bylo předmětné opatření uloženo. Jak vyplývá z vyjádření žalobce učiněného v námitkách do protokolu, žalobce napadené opatření splnil, tj. přímé obchody začal evidovat v registru, byť jak tvrdí, učinil tak pouze pod hrozbou sankce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV.

Doplňující procesní podání žalobce

V doplňujícím procesním podání označeném jako replika, žalobce setrval na původně uplatněných žalobních bodech, doplnil, že uvedení hmotněprávních ustanovení ve výroku rozhodnutí je zcela nezbytné z důvodu přezkoumání rozhodnutí, kdy musí být dána možnost posoudit, zda byla provedena správná právní kvalifikace a zda skutkový stav byl podřazen pod právní ustanovení, které na skutkový stav dopadá. Žalobce vedl na provozovně evidenční knihu „přímých obchodů“, tedy tvrzení žalovaného, že žalobce kde dni 17. 6. 2013 přímé obchody neevidoval, je zcela nepravdivé. Výsledkem „relevantního rozboru právní úpravy definice obchodního zprostředkovatele“ ze strany žalovaného, je pouze fakt, že definice obchodního zprostředkovatele, uvedená v evropských předpisech, byla zrušena. Dovození postavení obchodního zprostředkovatele s odkazem na jako jednu z činností zapsaných v živnostenském rejstříku žalobce, je zcela nesmyslné v návaznosti na předmětný stav věci. Žalobci uložená povinnost vést evidenci přímých obchodů jako obchodní zprostředkovatel v Registru žalobce byla v rozporu s právní úpravou. Žalovaným použitá argumentace („tedy z pohledu SZPI není rozhodné, jakou formou žalobce při evidování tzv. přímých obchodů s vínem zvolí...“) je nejen nesmyslná, ale zejména v rozporu s právní úpravou, neboť byl-li by žalobce v postavení obchodního zprostředkovatele a evidence v tomto postavení nevedl, tzn. v Registru Ústředního zkušebního a zemědělského ústavu, vystavoval by se hrozbě uložení pokuty za tento konkrétní správní delikt, v případě nevedení evidence v postavení výrobce by se jednalo o jiný správní delikt.

V.

Jednání před soudem

K nařízenému jednání před soudem se dostavil pouze zástupce žalovaného, ten setrval na dosavadním stanovisku uvedeném v písemném vyjádření k žalobě.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl přitom k názoru, že žaloba je důvodná.

K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí následující.

Žalobce namítal, že napadený výrok žalovaného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení. K tomuto žalobnímu bodu uvádí soud následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že inspektor žalovaného uložil dne 17. 6. 2013 opatřením č. P04-70072/13/D v části D03 žalobci povinnost vést evidenční knihy obchodních zprostředkovatelů v Registru vinic, neboť shledal porušení ust. § 30 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. Postupováno bylo podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb. o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění platném pro projednávanou věc, podle něhož platí, že inspektor na základě výsledku provedené kontroly kontrolované osoby uloží opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Jelikož žalobce nesouhlasil s uloženým opatřením, podal proti němu námitky postupem podle ust. § 5 odst. 3 citovaného zákona, podle něhož platí, že pokud kontrolovaná osoba s opatřením uloženým podle odst. 2 nesouhlasí, může proti němu podat nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením námitky; podané námitky nemají odkladný účinek. Ředitel žalovaného poté o námitkách rozhodl tak, že se námitkám nevyhovuje. Podle ust. § 5 odst. 4 citovaného zákona platí, že o podaných námitkách rozhodne ředitel inspektorátu ve lhůtě nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne doručení námitek; v uvedené lhůtě s rozhodnutím seznámí kontrolovanou osobu; rozhodnutí ředitele o námitkách je konečné; tím není dotčeno právo uplatnit přezkoumání soudní cestou.

V původním znění zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci bylo stanoveno, že správní řád se vztahuje pouze na ukládání pokut a vydávání rozhodnutí podle § 11 odst. 4 tohoto zákona, přičemž v ostatních případech se na řízení podle tohoto zákona správní řád nevztahuje (§ 12). Ustanovení tohoto paragrafu bylo zákonem č. 120/2008 Sb. zrušeno s odůvodněním, že po přijetí nového správního řádu není třeba s ohledem na vymezení jeho působnosti v § 1 uvádět vztah správního řádu k právní úpravě v konkrétním zvláštním zákoně (takové ustanovení by mělo význam pouhé informace) – viz důvodová zpráva k zákonu č. 120/2008 Sb. Dle ust. § 1 a 2 správního řádu platí, že tento zákon upravuje postup orgánu moci výkonné, orgánu územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“); tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.

S ohledem na shora uvedené platí, že správní řád je třeba použít i na předmětný postup žalovaného. V řešené žalobní námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného výroku rozhodnutí žalovaného, neboť tento podle tvrzení žalobce nesplňuje podstatnou náležitosti rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, a to uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení. Podle poukazovaného ustanovení správního řádu platí, že ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1; účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2); výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Jak bylo shora již uvedeno, výrok III. rozhodnutí o námitkách obsahuje tento text: „Námitkám proti opatření č. P041-70072/13/D03 se nevyhovuje.“ Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 – 118) platí, že výrokovou část správního rozhodnutí nelze ztotožňovat s výrokem rozhodnutí. Ve výrokové části je označen orgán, který jako věcně příslušný ve věci rozhodl. Poté jsou v ní označeni účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, kterým správní rozhodnutí zakládá, mění nebo ruší právo anebo povinnosti, nebo o nichž se prohlašuje, že práva nebo povinnosti mají nebo nemají, a jejich zástupců; poté je v ní uvedena vlastní právní otázka, která je předmětem řízení (např. uložení pokuty za protiprávní jednání nebo zamítnutí žádosti o určitou dávku či nepřiznání nároků); dále jsou uvedena příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí a samozřejmě samotný výrok rozhodnutí. Právě samotný výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí musí být přitom jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten (na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění, poučení) v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Je tedy třeba odlišit „výrok“ jako nejdůležitější součást správního aktu (většinou i vhodně graficky oddělený, zpravidla mezi slovy „rozhodl takto“ a „odůvodnění“) od „výrokové části rozhodnutí“, která vyjadřuje, jakým způsobem bylo rozhodnuto v dané věci a, nabude-li právní moci, představuje překážku věci rozhodnuté a v případě nepravomocného rozhodnutí překážku litispendence a umožňuje řádné právo na obhajobu, obdobně viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6A 168/1995). Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky (...). S uvedeným závěrem se krajský soud plně ztotožňuje. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57 přitom platí, že správní řád nestanoví, že odkaz na právní ustanovení, podle něhož je rozhodnutí vydáváno, má být uveden přímo ve výroku; je proto třeba ve shodě se zněním § 68 odst. 2 správního řádu vycházet z toho, že postačí, pokud je tento odkaz uveden ve výrokové části, a to včetně jejího návětí (záhlaví). S těmito závěry krajský soud plně souhlasí. Ve světle těchto právních názorů je pak třeba posuzovat nikoliv samotný výrok rozhodnutí o námitkách, ale jeho celou výrokovou část. V této výrokové části je zcela jasně uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, a to přezkum opatření ze dne 17. 6. 2013, č. P04-70072/13/D na základě žalobcem vznesených námitek. Uvedená žalobní námitka je proto nedůvodná.

Žalobce dále namítal, že výrok III. žalovaného rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje základní náležitosti rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, a to uvedení právních ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve shora poukazovaném rozsudku rozšířeného senátu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 – 57, povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návětí (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Ve výrokové části rozhodnutí o námitkách proti opatření je uvedeno, že bylo rozhodováno podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb.

o státní kontrole, ve znění platném pro projednávanou věc. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření, jedná se o pochybení, neboť správně mělo být uvedeno, že ředitel žalovaného rozhodoval na základě ust. § 5 odst. 4 zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, podle něhož platí, že o podaných námitkách rozhodne ředitel inspektorátu ve lhůtě nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne doručení námitek; v uvedené lhůtě s rozhodnutím seznámí kontrolovanou osobu; rozhodnutí ředitele o námitkách je konečné; tím není dotčeno právo uplatnit přezkoumání soudní cestou. V rozhodnutí o námitkách proti opatření je sice uvedeno chybné ustanovení poukazující na věcnou příslušnost ředitele žalovaného, nicméně ve věci správně rozhodoval věcně příslušný ředitel žalovaného. Uvedené pochybení samo o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí o námitkách, ve věci rozhodoval správně věcně příslušný ředitel žalovaného. Uvedení hmotněprávních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, je především důležité v rámci prvostupňového správního rozhodnutí, v nyní projednávané věci se jedná o opatření č. P041-70072/13/D03. Ve výrokové části předmětného opatření je uvedeno, že k uložení opatření došlo postupem podle ust. § 5 odst. 1 zákona o Státní zemědělské a potravinářské inspekci z důvodu zjištění porušení ust. § 30 odst. 3 zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném pro projednávanou věc. Předmětné opatření tedy obsahuje uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, ředitel žalovaného měl zcela nespornou možnost posoudit, zda byla provedena správná právní kvalifikace a zda skutkový stav byl podřazen pod ustanovení, které na skutkový stav opravdu dopadají. Žalobou napadené části rozhodnutí o námitkách proti opatření tvoří toto rozhodnutí s předchozím opatřením jeden celek. Z uvedeného pohledu vyhodnotil krajský soud řešenou žalobní námitku jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného výroku rozhodnutí o námitkách proti opatření z důvodu chybějících informací, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, jakými seznatelnými úvahami se při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů řídil, podle žalobce se žalovaný nevypořádal přezkoumatelným způsobem s definicí „obchodní zprostředkovatel“ za stavu, kdy žalobce podrobně argumentoval, že není v postavení obchodního zprostředkovatele. Žalobce navíc poukazoval na nesprávnou argumentaci žalovaného ust. § 36 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. K této žalobní námitce uvádí soud následující. Žalobce jak v rámci správního řízení, tak v rámci žaloby namítal, že disponuje zařízením k uskladnění vinařských produktů, ovšem v případě, kdy má již dopředu zajištěn odběr daného vína předem známému odběrateli, by bylo zcela nevhodné a zvyšující náklady žalobce provádět naskladnění vína na svůj sklad a vzápětí teprve provádět přepravu předem známému odběrateli. Žalobce rozhodně nefiguruje v postavení přepravce či osoby, jež za provizi zprostředkovává dovoz vína. Ze sjetin faktur poskytnutých žalobcem vyplývá, že tento přibližně pětinu svých obchodů s vinařskými produkty realizuje tzv. napřímo, neboť víno sám neskladuje. Žalobce v námitkách proti předmětnému opatření uvedl, že není v postavení obchodního zprostředkovatele, odkázal přitom na definici obchodního zprostředkovatele v čl. 2 písm. g) nařízení Komise (ES) č. 884/2001 ze dne 24. 4. 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a pro evidenční knihy vedené v odvětví vína, podle kterého je obchodním zprostředkovatelem fyzická nebo právnická osoba, nebo seskupení těchto osob, které nakupují nebo prodávají vinařské produkty v rámci svého povolání, aniž by disponovali zařízením k uskladnění těchto produktů. Žalobce takovýmto zařízením disponuje, v ojedinělých případech prodává nakoupená vína, aniž by byla před prodejem umístěna

v zařízení k jejich uskladnění. Podle žalobce z definice zprostředkování vyplývá, že zprostředkovatel pouze nabízí zprostředkovatelské služby, obchody nebo jiné dohody mezi stranami. Žalobce v této souvislosti odkázal na ust. § 642 obchodního zákoníku, z něhož lze dovodit, že zprostředkovatel vyvíjí činnost směřující k tomu, aby zájemce (odběratel) mohl uzavřít smlouvu (obchod) s třetí osobou a zprostředkovatel má pouze nárok na provizi za zprostředkování obchodu.

Žalovaný k námitkám žalobce v rozhodnutí uvedl, že posledně uvedené nařízení bylo nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ze dne 26. 5. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná hlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a viniční knihy, vedené v odvětví vína, v platném znění, zrušeno. Nařízení č. 436/2009 obsahovalo totožnou definici obchodního zprostředkovatele v čl. 22 písm. f), i tato definice byla novelou provedenou nařízením Komise (EU) č. 314/2012 ze dne 12. 4. 2012, pokud jde o průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, zrušena. Žalovaný tedy vyložil, z jakého důvodu nevycházel z již zrušené definice obchodního zprostředkovatele, obsažené v citovaných předpisech. Žalovaný dále v rozhodnutí zdůraznil, že činnost žalobce nespadá pod výjimky podle čl. 37 odst. 1 a 2 nařízení č. 436/2009. Podle čl. 37 odst. 1 nařízení evidenční knihy nemusí vést a) maloobchodníci; b) osoby prodávající nápoje pouze ke spotřebě přímo na místě. Podle odst. 2 vedení evidenčních knih se nevyžaduje u vinného octa. V námitkách proti předmětnému opatření žalobce uvedl, že disponuje zařízením k uskladnění produktů, s nimiž obchoduje a je tedy zřejmé, že není v pozici obchodního zprostředkovatele ve smyslu dříve platné právní úpravy. V případě, kdy kontrolovaná osoba nakoupená vína majoritně skladuje v zařízení k uskladnění, jímž disponuje a pouze v ojedinělých případech prodává nakoupená vína, aniž by byla před prodejem umístěna v zařízení k uskladnění, jímž disponuje, rozhodně nemůže být naplněna definice obchodního zprostředkovatele. Žalobce dále odkázal na ust. § 642 obchodního zákoníku, jak bylo shora uvedeno.

Soud souhlasí s žalobcem, že žalovaný v rozhodnutí dostatečným způsobem nevyložil, z jakého důvodu nahlížel na žalobce jako na obchodního zprostředkovatele v odvětví s vínem, přičemž taková definice dříve obsažená v nařízení byla zrušena. V českém právním řádu speciální definice obchodního zprostředkovatele v odvětví vína není zakotvena a pro podnikatele byla v době rozhodnutí žalovaného založena definice zprostředkovatele pouze v § 642 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (smlouvou o zprostředkování se zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu – provizi). V námitkách proti opatření však žalobce uváděl, že nakoupená vína majoritně skladuje v zařízení k uskladnění, jímž disponuje a v ojedinělých případech prodává, aniž by byla předtím umístěna v zařízení k uskladnění, jímž disponuje; nejedná se tedy o zprostředkovatelskou činnost, ale o nákup vína a jeho následný prodej. V napadeném rozhodnutí žalovaného chybí úvaha, co mimo živnost v registru (ale to nemusí být určující), je rozhodující, že činnost žalobce lze podřadit pod pojem obchodní zprostředkování.

Soud k věci dále uvádí, že evidenční knihy slouží k zaznamenání pohybu produktů, jejich vstupů a výstupů, jejich provedených ošetření a uchovávání informací z dokladů, které daný produkt doprovázejí při jeho uvádění do oběhu v EU a tím zajištění jeho dohledatelnosti. Povinná osoba má možnost vybrat si jeden ze způsobů vedení evidenčních knih. Lze je vést v listinné podobě jako knihy s pevnou vazbou nebo v elektronické podobě. Obchodní zprostředkovatelé pak vedou evidenční knihy prostřednictvím dílčí aplikace v rámci Registru. Dále je dán vzor evidenční knihy pro obchodní zprostředkovatele. Pro obchodní zprostředkovatele je stanoveno, že jejich evidenční knihy jsou obsahem registru vinic (viz ust. § 28 odst. 1 písm. b) zákona o vinohradnictví a vinařství a uvedený registr vede Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský. V projednávané věci je třeba zdůraznit, že předmětným opatřením bylo kontrolováno plnění povinností žalobce v postavení obchodního zprostředkovatele, stejně tak v této pozici bylo shledáno porušení jeho povinností ve smyslu ust. § 30 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství. Odpovídá tomu i uložená povinnost vedení evidenčních knih obchodních zprostředkovatelů v Registru vinic. Soud se proto nemohl ztotožnit s argumentací žalovaného, že není rozhodné, zda žalobce byl či nebyl v postavení obchodního zprostředkovatele, ale to, že se na něj vztahuje povinnost vést evidenční knihy podle § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství. Z uvedených důvodů je třeba předmětné žalobní námitce přisvědčit. Pokud bude žalovaný trvat na uložení povinnosti vést evidenční knihy obchodních zprostředkovatelů v Registru vinic, bude třeba, aby jednoznačně dovodil, z jakých důvodů považuje žalobce za obchodního zprostředkovatele ve smyslu použité právní úpravy. V dalším řízení žalovaný vytčenou vadu napraví, je přitom vázán právním názorem soudu, vysloveným v tomto rozsudku.

VII.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 8. 2015

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu